

2002-06-11

Asylsökande betalar priset för den ekonomiska relationen mellan Sverige och Iran

Det hävdas dagligen bland den politiska "vänstern" att högerpartier fått ökad makt runtom i Europa på grund av alltför hög invandring. Det anges oftast som det enda skälet, men i verkligheten är orsakerna naturligtvis många. Om rådande politiska partier inte kan lösa de viktiga samhällsproblemen så minskar folket förtroende för dem. Alternativ sökes därmed, hög invandring ses som syndabocken och därmed får högerpartier större makt. Även om "vänstern" skyller högerens ökade makt på invandrarproblem, så står inte de heller själva för ökad invandring. Egentligen vill de minska invandringen för att återta sin egen maktposition från högern.

Sverige, med flera europeiska länder, vill minska sin invandring från diktatoriala länder, som dagligen trampar på sin egen befolkning, i syfte att blidka dem så att deras ömsesidiga ekonomiska relation kan förbättras. Dessa diktaturer kallas då i förskönande och "passande" termer för "folkets valda regering".

Sverige skickade utrikesminister Anna Lindh på statsbesök till den iranska regimen. Syftet var att skaffa bättre ekonomiska relationen med Iranska regimen och officiellt ta bort Iran från Bush' terrorlista. Den svenska regeringen är intresserade av att presentera Iran, där tusentals avrättas, mördas och där könsapartheid utövas, som ett tryggt land. Ett land som förtrycker kvinnor på alla sätt, separerar dem från männen i arbete, skola, bussar och gator. Ett land som fingerhugger och piskar ungdomar för deras kamp i rätten till dans och glädje. Ett land som avrättar både politiska och vanliga fångar. Nästan 33 miljoner av 60 miljoner invånare i Iran är kvinnor. Genom att själv bära en sjal under sitt besök accepterade Anna Lindh förtrycket mot kvinnor. Hon täckte huvudet för att hon riskera att inte ses som sexobjekt, enligt den islamiska synen på kvinnor, om hon inte försvarade sig från männens blickar. Slöja är en kod för könsapartheid, ett förtryck mot kvinnor i det patriarkala samhället. För kvinnor i Iran är slöja inte ett frivilligt val, utan påtvingat med våld och genom förtryck. 90 procent av 33 miljoner kvinnor önskar inte bära slöja. Dessvärre legitimerade Anna Lindhs slöja regimens hårda ord!

Regeringen är villig att skicka tillbaka många aktiva politiska aktivister och kvinnokämpar i oppositionen till det ”trygga” Iran. Mänskliga rättigheter är tydligen inte globala. De som kommit från en diktatur får inte tänka på frihet, jämlikhet och kärlek. Flyktingar kan skickas hem och måste ha tolerans med det ”reformerade” Iran. Regeringen är villig att skicka hem opposition som kämpat i flera år mot könsapartheid och regimen och som just på grund av sina åsikter tvingats rymma från landet. Ett levande exempel på en sådan kämpe är t.ex. Taliha Shabrandi. Utlänningsnämnden beslutar att skicka hem opposition trots långa rapporter från Amnesty International som bekräftar deras utsatta position. T.ex. bekräftade Amnesty i Tyskland, i sin senaste rapport i förra veckan, att två fängslade kvinnor i Iran just nu väntar på stening. Bara under de senaste två åren har fjorton kvinnor offentligt stenats till döds i Iran enligt Internationella Kommitén mot Stening. Den senast avrättade, enligt kommitén, var Maryam Ayubi i förra veckan. När politiska aktivister och förtryckta kvinnor lyckas med att rymma från helvetet och ta sig till t.ex. Sverige så bemöts de av migrationsverket som delger sin syn om att Iran är ett tryggt land. Därmed får de asylsökande avslag. När jag i en artikelserie i Expressen den 28:e januari begärde av Mona Sahlin att ge utsatta flickor som rymmer från förtrycket asyl, så var hennes svar att Sverige har lag på detta. Hon gav även några exempel på att Sverige hjälpt dessa flickor. Om det är så, så varför valde tvåbarnsmamman Niloifar Argami att begå självmord och lämna sina kära barn för evigt den 28:e maj i Måndalsjukhuset i Göteborg? Detta efter flera gångers avslag av sin asylsökning från utlänningsnämnden. Niloufar och andra iranska kvinnoflyktingar flyr undan politisk otrygghet och ostabilitet, vilket förorsakar outhärdliga levnadsförhållanden. De lämnade sitt land på grund av rädsla för att bli arresterade och fängslade, bli torterade och till och med avrättade. De flydde av rädslan för att deras barn skulle bli ännu ett offer för den narkotikapolitiken som genomförs av makthavarna i Iran, för att deras barn inte ska bli straffade med piskrappar. De flydde också för den oönskade inblandningen av islamska förordningar i vardagen och tvånget av islams medeltida regler över dem. Och för att försöka att uppnå frihet och motverka det patriarkala och kvinnofientliga ageranden. Niloufar hade ett antal gånger fått avslag på sin begäran om asyl från Svenska myndigheter trots att hon hade klargjort att hon inte hade minsta möjlighet att återvända. Hon såg döden genom självmord som sin sista utväg.

Varför skall Taliha Shabrandi och hennes make och dotter, som inte kunde bita ihop och vara tyst mot denna kvinnoförtryck och dessa diskrimineringar, behöva gömma sig i Sverige? Hennes protest och aktivitet försvårade situationen för makthavarna i hennes stad så att de kunde inte tåla henne gå fri. De utsatte henne för trakasserier, förhör, tortyr och fängelse. Taliha Shabrandi och hennes barn lyckas ta sig ur landet och söka asyl i Sverige. I Sverige avslåg myndigheterna deras asylansökan efter flera års väntan och meddelade beslutet om utvisning. Under väntetiden i Sverige har hon som en aktiv medlem i Iranska Arbetarkommunistiska Partiet (IAP) fortsatt att driva kvinno- och barnfrågor, framställt och medverkat i radioprogram samt drivit och deltagit i aktioner och demonstrationer mot regimen i Iran. Trots det har man på myndighetens sida inte tagit något hänsyn till detta såsom i tiotals andra politiska aktivister och utsatta flickors och kvinnors fall. Nöjer sig den svenska regeringen med att komma och beklaga sig på begravningar av mördade invandrarkvinnor? Regeringen måste inse att flyktingarna har kämpat för ett bättre liv och att de därför varit tvungna att lämna hela sina liv bakom sig och börja om i ett annat land. De måste få skydd och uppehållstillstånd istället för att stämpla deras avrättningar härifrån.

Sara Mohammad,

ordförande för föreningen Glöm aldrig Pela och Fadime,

radiojournalist,
dokumentärfilmare.

Taliha Shabrandi ,
politiskaktivist,radiojournalist,
aktivmedlem i Glöm aldrig pela och fadime föreningen

Pela_fadime@yahoo.se